

Forsøg har nu bevæget den nuværende høitærede Indenrigsminister til at forelægge dette Lovforslag, hvorfor jeg troer, at Enhver, der som jeg levende interesserer sig for Beplantningen af Hedestrækninger, maa være ham megen Tak skyldig. — Naar man nu sammenligner Lovforslaget, som det er kommet til dette Thing fra Folkethinget, med det oprindelige Lovudkast, saa vil man see, at der er indført ikke ganske væsentlige Forandringer, hvoraf jeg skal tillade mig kortelig at omtale dem, som kunne komme under Omtale under denne Behandling, nemlig Principforandringer. I § 1 af Lovudkastet, som det er forelagt af Regjeringen, var det egeetlig Regjeringen, som skulde saa at sige udelukkende tage Sagen i sin Haand; hvorimod det efter Forslaget, som det nu foreligger fra det andet Thing, er Amtsraadene, som væsentlig frivillig tage Deel i at bringe denne Sag i Gang i de enkelte Amter. Der kan vistnok siges Meget for hver af disse to Maader at tage Sagen paa; det skal jeg imidlertid ikke videre opholde mig ved. Derimod troer jeg, at en anden Principforandring, som i det andet Thing er indført i Lovudkastet, maa ansees for at være heldig. Efter det oprindelige Lovudkast var der et meget blandet Forhold med Hensyn til Eiendomsretten eller rettere Brugsretten af de Strækninger, der skulde benyttes til Træcultivering. Dette blandede og indviklede Forhold er nu hævet ved § 2 i Lovforslaget, idet der er sagt, at der skal kunne anvendes Expropriation, forsaavidt de vedkommende Eiere af disse Sandflugtstrækninger ikke frivillig ville afstaae disse. Der er fremdeles i § 7 indført en Forandring, som maa ansees for at være særdeles heldig. Medens nemlig § 4 i det oprindelige Lovudkast vil have det Udbytte, som i Tiden fremkommer ved Træculturen, deelt i to lige Dele, hvoraf den ene Deel skulde tilfalde Amtsrepartitionssonden, er det i § 7 i det nuværende Lovforslag bestemt, at det Udbytte, som maatte indvindes — og om det end ikke vil blive stort strax, maa man dog haabe, at det vil tage meget betydeligt til i Tidens Løb — bliver for hvert Amt at anvende til forøget Plantning, indtil alle de Strækninger, som dertil findes skikkede, ere beplantede. Dette, troer jeg, vil i Tiden blive et væsentligt Bi-

drag til, at den Nytte, som Træplantningen paa Sandflugtstrækningerne kan frembringe, kommer til at udstrække sig til bestandigt større og større Kredse. — Den Forandring, som er foretagen i det oprindelige Lovudkast § 5, som i det nu foreliggende Forslag er § 8, kan jeg heller ikke andet end finde rigtig, at nemlig den Mand, til hvem Tilsynet med Træplantningen skal overdrages, ikke skal anvende sin Tid til tillige at have Tilsyn med det almindelige Sandflugtsvæsen. Der er imidlertid eet Punkt i Lovforslaget, som det foreligger, der forekommer mig ikke er ganske tydeligt affattet, og som maaskee kunde blive forstaaet anderledes, end jeg vilde ansee for ønskeligt; det er nemlig det andet Punktum i § 7. Der staaer, at, naar dette — at alle Strækninger, hvor der er Flyvesand, ere beplantede — er opnaaet, overgives samtlige Plantninger til vedkommende Amt som dets Eiendom paa de nærmere Bestingelser med Hensyn til Benyttelsen, som Indenrigsministeren maatte finde hensigtsmæssige. Nu er det vist, at, naar det Tidspunkt engang indtræffer, vil der være en stor Deel af disse Plantninger, som ere foretagne for lang Tid siden, og som man uden Risiko kan overlade vedkommende Amter at varetage; men andre ere netop først i den nærmest foregaaende Tid beplantede. Vistnok er det neppe Meningen, at disse Strækninger strax, naar dette Resultat er opnaaet, skulle overgives til vedkommende Amt; jeg antager, at Meningen snarere maa være den, at man ikke forstaaer den første Deel af Sætningen strengt efter Ordene, men at den maa forstaaes saaledes, at Beplantningen skal være kommen i en saadan Stand, at man uden at have grundet Frygt for, at den skulde ødelægges, kan betro den til vedkommende Amt. Herom vilde maaskee den høitærede Minister, hvis han finder det nødvendigt, give Dplysning. Der er et andet Punkt, som jeg ogsaa skal tillade mig at spørge den høitærede Minister om. I dette Lovudkast tales der bestandigt kun om Træplantninger; i Forordningen af 19de September 1792 foreskrives derimod ogsaa Forsøg med Udsæd. Nu er det vist, at i Hedernes Departement har Bremonnier brugt den Fremgangsmaade at saae Trøet umiddelbart paa Grændsen mellem Hav